

Busco a vida
entre papeis.
Achegamento
á vida e á
obra de Xela
Arias

María Xesús Nogueira Pereira

mariaxesus.nogueira@usc.gal

Xela Arias (1962 – 2003)

Na vida, como na poesía, non comprendo a ordenada sistematización; elixo unha sorte de anarquía.

A primeira
infancia en
Ortoá, Sarria
(Lugo)

Lugo, a
transición

Vigo: a vida urbana

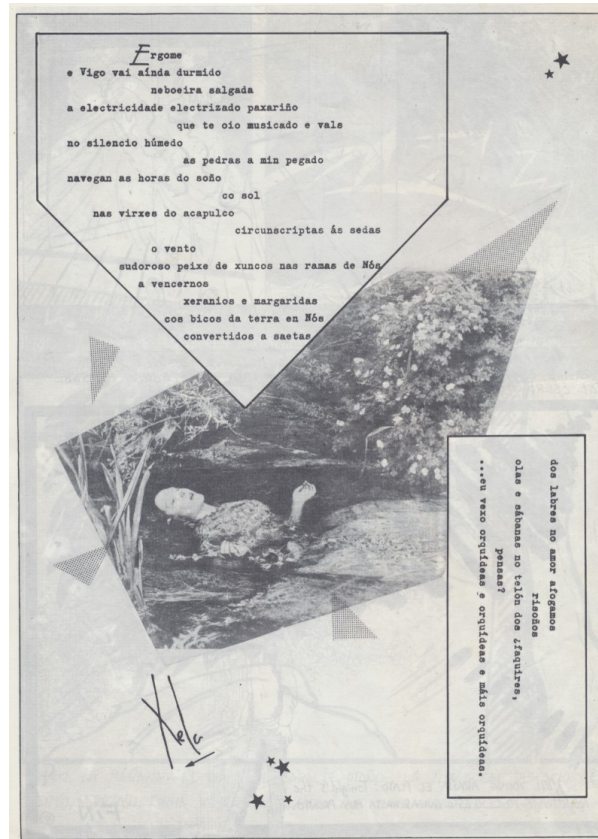
A nena que
escribiu “A
fraga dos
paxaros
faladores e a
fraga
leopardicia”

O Vigo dos
anos oitenta:
a Movida

A
emancipación
económica e
a profesión
de editora

Os inicios na poesía

*Denuncia
do equilibrio
(1986)*

Denuncia do equilibrio (1986)

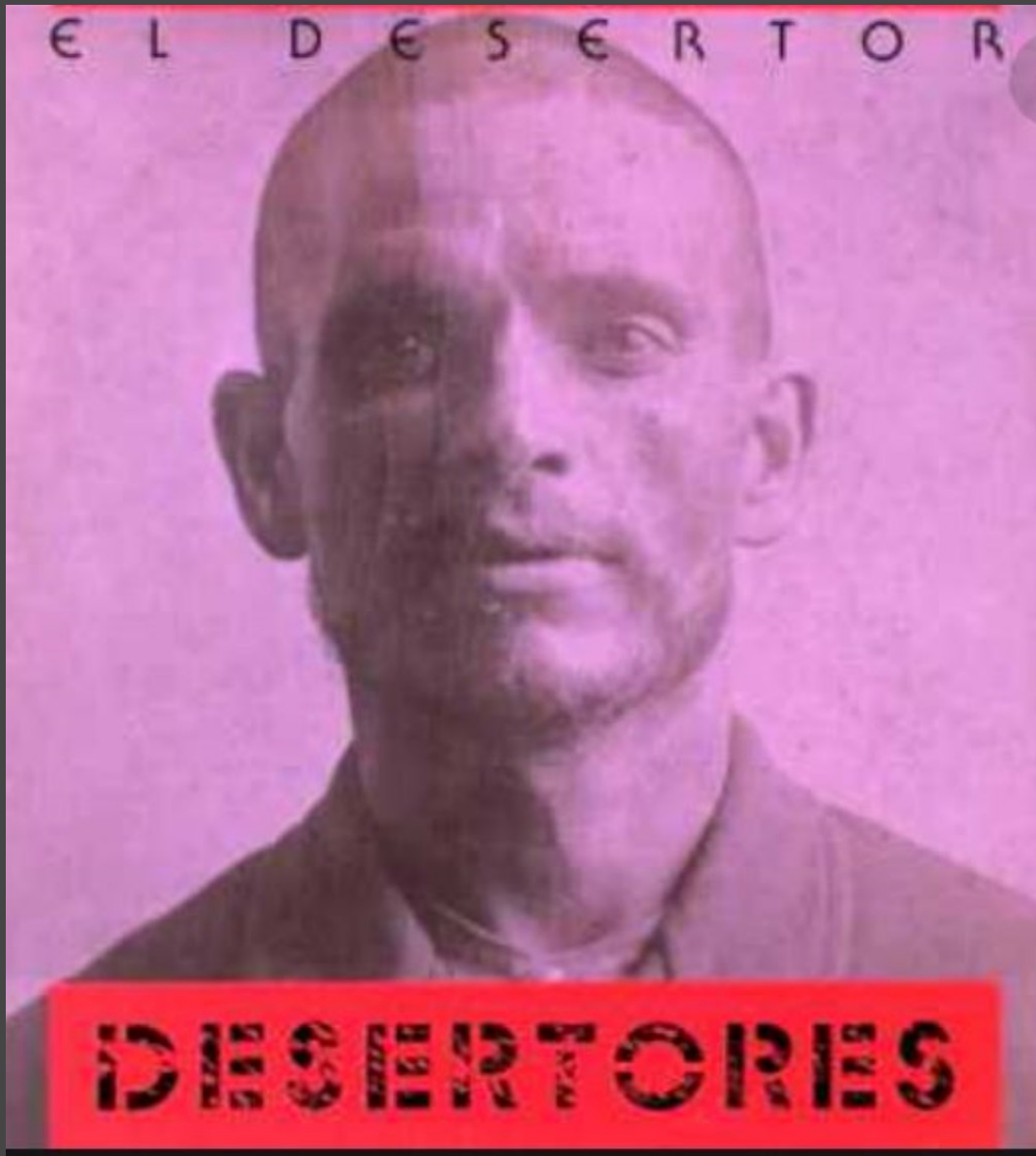
Trouxen augamel para agasallarte e senteime
na escada á agarda

Non chegabas nunca e cansaba
Cosín cun fío os pensamentos todos e abrin
a porta
Saín. Fun por tras de min deixando as
pegadas no chan

e se tantas veces viaxo de nervio aprisionado
se xiro terras e metais lenzos abertos
entrelazados
se escandalizo peixes lubinas
caranguexos

é que teño o corazón de auga derretida
desbordando
vasos e piscinas
e veñan as augas zoando coma corsarios
dos mares da palabra

A música

A tradución

Tigres coma Cabalos

p • o • e • m • a • s

XELA ARIAS

f • o • t • o • s

XULIO GIL

S

Tigres coma cabalos
(1990)

Esta imperfección que fai de nós nós...
debúxaseme agora primavera.
Son os restos que conteño da grandeza dos deuses,
os demoníacos restos que gardo dos infernos
 Quen protestan
 Quen violan o estricto numerado
Quen amosan as aceras dos meus líos.

Os acertos dos acenos
 e os derribos dos silencios...

O que de antigo e primitivo
 sentencia
que ti e-la persoa tamén dos actos que non
Asomes.

*Tigres coma
cabalos
(1990)*

O regreso ás
aulas

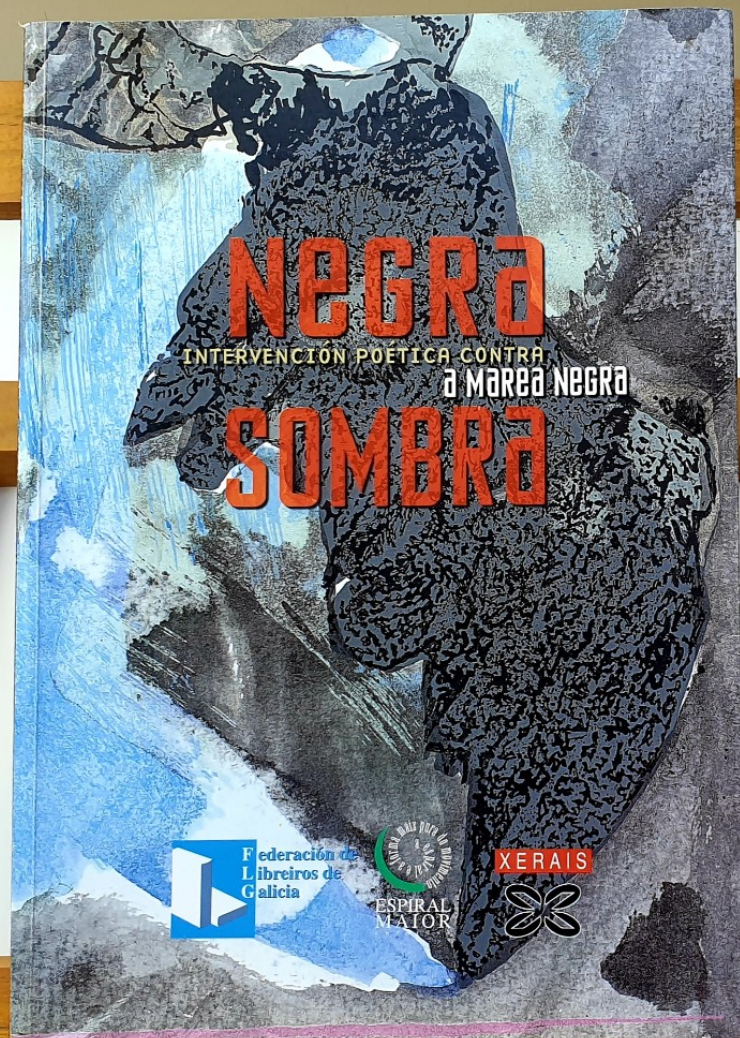

Darío a diario (1996)

Imos, meu ben, camiñar sereno
pola cidade sen ramplas nas aceras. Imos
comeza-lo xeito da túa vida, e mírame,
mesmo as bolsas dos meus ollos serán monecos
dos teus días xunta min.

Non te amola! (2021)

A docencia e os novos
compromisos

Intempériome (2003)

Íspeme o idioma e sábemo suando en sida.

A miña querida sida,
veleno que me inocular cada día como pregaria
ou forma
de Non deixar de me entender castigada
dalgunha lei.

A miña lei, de me nacer así tan negra por elección.

O final

Xa temos cadáveres amigos
e coñecidos,
sabemos da morte o legado inútil.

(Intempériome)

Grazas!

Imaxes:

Xulio Gil

Arquivo da familia de Xela Arias

Arquivo de Edicións Xerais de Galicia

Faro de Vigo

mariaxesus.nogueira@usc.gal